

Máme rádi štěňata

VÝCVIK MALÉ KOKO

Catherine Jacobová
ilustrace Rachael Saundersová

bambóok

bamb**oo**k

*Grangie za to, že byla
nejlepší přítelkyní Pluta a nás všech*
CJ

Mámě, tátovi, Sally a Suzy
RS

Máme rádi štěňata

VÝCVIK MALÉ KOKO

Catherine Jacobová
ilustrace Rachael Saundersová

HAF!

MŇAU!

„Chyťte někdo Koko!“ zakřičela Elsa, když se její malé štěně snažilo protáhnout kolem pohovky a utéct dvěma obrovským kočkám, které se hnaly za jeho čokoládově hnědým ocasem.

Všech šest členů Klubu štěnat se sešlo u Elsy na každotýdenní schůzce. Jejich klid

se ale proměnil v chaos poté, co Elsin bratr Milo nechal otevřené dveře do obývacího pokoje. Rodinné kočky Juna a Lupa se vrhly dovnitř a zahnalý Koko do kouta, kde se na ni chystaly skočit! Štěně naštěstí uteklo a všichni se ho snažili chytit. Vyděšené Koko to po dřevěné podlaze klouzalo.

„Odvedte ty kočky!“ křičela Elsa.

„Snažím se!“ vyskočil Milo a konečně se mu povedlo chytit Junu.

Po chvíli se objevila rozzlobená maminka. „Co se to tu proboha děje?“

Koko se přiblížila k Else a zakňourala. Elsa vzala malé štěně do náruče a něžně se s ním pomazlila. „Za to můžou kočky,“ řekla nešťastně.

Maminka zvedla Lupu, která k ní přišla a začala si lízat srst.

„Els, nedomluvily jsme se, že budeš Koko a kočky držet od sebe, dokud si

na sebe nezvyknou a nezačnou spolu vycházet?“ řekla důrazně maminka.
„Za Koko máš zodpovědnost ty!“

„Ale...“ začala Elsa.

Maminka zvedla ruku. „Žádné ale. Je to tvoje štěně.“ Odnesla Lupu

do kuchyně a vrátila se pro Junu, která se zmítala v Milově náruči. Pak za sebou zavřela dveře.

Nastalo trapné ticho. Elsa několikrát zamrkala a snažila se potlačit slzy hněvu. Nesnášela, když jí někdo něco vyčítal před kamarády. Podívala se smutně na Mila. „Byla to tvoje chyba! Víš, že máš zavírat dveře do kuchyně, aby se kočky nedostaly ke Koko!“

Milo se jen pousmál. „Omlouvám se, no!“ řekl, vzal si svůj časopis a odešel z místnosti.

„Panebože, Elso! Ty jsi chudák! A Koko taky,“ vykřikla Jája a natáhla se ke štěněti, aby ho pohladila po uších.

Artur vytáhl plechovku sušenek, kterou přinesl na schůzku, a nabídnul Else. „Vezmi si, třeba se ti spraví nálada.“

Elsa zavrtěla hlavou.

„Ty kočky jsou strašně rychlé,“ řekl Daniel.

Káťa přikývla. „Opravdu si na Koko zasedly.“

Elsa vzlykla. Tohle jí na náladě nepřidalo. Helča ji objala kolem ramen. „Určitě si na ni nakonec zvyknou... uvidíš.“

„Opravdu?“ řekla Elsa a sesunula se na pohovku s Koko na klíně.

„Určitě,“ přidal se Artur. „Podívej, už je všechno v pořádku.“

„Nic není v pořádku!“ vyjekla Elsa, až se jí hlas zlomil. „Od té doby, co je tady Koko, jsou kočky hrozný! Ona se chce jen kamarádit, ale ony na ni pořád syčí, sekají po ní tlapkami nebo ji honí! Proto se je snažíme držet od sebe. Ale nefunguje to. Maminka je ve stresu a já se bojím, že...“ Elsa se odmlčela, nechtěla vyslovit svou nejhorší obavu.

„Že co?“ zeptal se Daniel a vypadal zmateně.

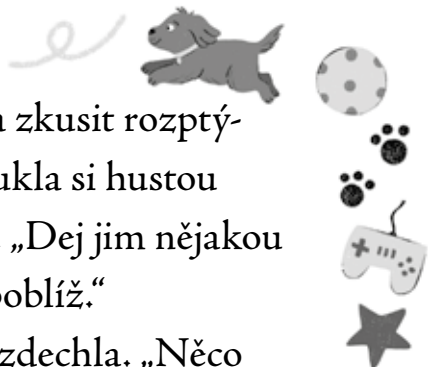
„Že pošle Koko zpátky k Podvratáčkům!“ vyhrkla Elsa. Oči se jí zalily slzami při pomýšlení, že by musela poslat Koko zpátky do psího útulku, který vede Jájina teta Alena.

Kátě se rozšířily tmavé oči. „To by tvoje máma neudělala!“

Jája se posadila vedle Elsy a hladila ji po rameni. „Musíš tomu dát čas. Koneckonců, dřív to byl domov jen koček a teď se o něj musejí dělit se štěnětem, které má tvou veškerou pozornost. Možná žárlí!“

„No, to by neměly. Mám je ráda, ale Koko mě teď potřebuje – je to ještě psí miminko.“ Elsa pohladila štěně po huňatých uších. Koko měla přivřeně oči. Po všem tom kočičím dramatu byla očividně unavená.

„Možná bys je mohla zkusit rozptýlit,“ řekla Helča a odfoukla si hustou kaštanovou ofinu z očí. „Dej jim nějakou hračku, když je Koko poblíž.“

„Možná.“ Elsa si povzdechla. „Něco musím zkusit, protože zatím nic nefungovalo. Pro začátek dám na každé dveře ceduli s nápisem: ZAVÍREJTE, PROSÍM!“

Danielovi se najednou rozzářily jeho zelené oči. „Co třeba zábrana na schody?“

„Jak by to pomohlo?“ zeptala se Elsa.

„Mohla bys ji dát před dveře do kuchyně,“ vysvětlil Daniel. „Pak bys nechala dveře otevřené, aby se Koko a kočky navzájem viděly a cítily, aniž by se ale k sobě příliš přiblížily!“

„Máme starou schodišťovou zábranu,“ vzpomněla si Káťa. „Můžu zavolat domů a poprosit tátu, aby ji přivezl.“

„To by bylo skvělé. Díky za všechny báječné nápady,“ řekla Elsa. „Můžeme si je zapsat?“

Jája, která byla momentálně klubovou zapisovatelkou, vytáhla zápisník Klubu štěňat a na čistou stránku napsala:

Koko a kočky – Operace přátelství

1. Schodišťová zábrana – oddělit Koko od koček.
2. Cedule na dveře, aby všem (hlavně Milovi!) připomínaly, že mají zavírat dveře.
3. Věnovat se i kočkám, aby nežárlily.
4. Rozptýlit kočky (hračkami apod.), když je Koko poblíž.
5. Dát tomu čas!

„Snad díky těmhle nápadům půjde vše hladce,“ řekla Jája.

„To doufám,“ souhlasila Elsa. „Slyšela jsi mamku. Jasně mi připomněla, že Koko je moje zodpovědnost, takže to budu muset vyřešit sama!“

„Hele, máš taky nás, nezapomeň!“ dodala Helča a přátelsky Elsu štouchla.

Artur se uculil. „Přesně tak! Jsme tu, abychom pomohli.“

Káťa nadšeně vyskočila. „Operace přátelství začíná! Koko a kočky budou za chvíli nejlepší kamarádi!“

Když se Koko posunula na Elsino koleno, slabě zaštekala, čímž všechny rozesmála. „Děkuju vám,“ řekla Elsa a cítila se o něco lépe.

„Dobře, můžeme teď pokračovat ve schůzce?“ zeptal se Daniel, který byl tento měsíc vedoucí klubu.

Je to jen týden, co si šestice kamarádů vzala domů štěňata, a protože se zatím pejsci nesmějí stýkat, pořádají klubové schůzky u někoho doma, a to vždy v sobotu odpoledne, když skončí v Podvratáčcích, kam chodí pomáhat.

Společně pronesli slib Klubu štěňat: „Slibujeme, že budeme milovat a chránit štěňata na celém světě!“

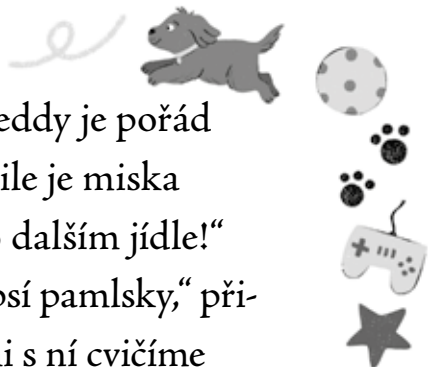
„Tak jak se daří vašim štěňatům?“ zeptal se Daniel.

Káťa se uculila. „Burák je strašně roztomilý, ale všechno rozžvýká! Tátovy pantofle jsou jeho nejoblíbenější hračka!“

„Moje Minnie je rozkošná!“ pronesla Helča zasněně. „I když se jí chce pořád spát. Máme štěstí, když vydrží aspoň deset minut trénovat aport!“

„To Dasty je pravý opak,“ řekl Artur. „Musíme ho nutit, aby si vůbec odpočinul!“

Daniel se zasmál. „Teddy je pořád stejně nenažraný. Jakmile je miska prázdná, už čenichá po dalším jídle!“

„Bonnie také miluje psí pamlsky,“ přidala se Jája. „Se sestrami s ní cvičíme přivolání, ale pokud nedostane odměnu, ignoruje nás!“

„Tak to je štěně podle mého gusta!“ usmál se Artur a zakousl se do čokoládové sušenky.

Elsa už se cítila lépe a také si dala sušenku. Koko ji ucítla a otevřela jedno oko. „Promiň, Koko, to není pro tebe!“ řekla Elsa. „Nechci, aby ti bylo špatně. Mimochodem, je ještě někdo nervózní z návštěvy veterináře příští víkend?“

„Nervózní?“ vykřikla Káťa. „V žádném případě. Čím dřív naše štěňata očkují, tím dřív se budeme moct scházet a společně si s nimi hrát!“

Elsa se ke Koko přitulila pevněji.
„Máš pravdu. Tu nervozitu asi dělá jenom myšlenka na tu velkou jehlu!“

Štěňátkům mělo být příští sobotu deset týdnů. Všichni členové Klubu štěnat byli objednáni u stejného veterináře a svá štěňata brali na očkování ve stejnou dobu.

„Káťa má pravdu,“ ujistil Elsu Daniel.
„Očkování chrání štěňata před nebezpečnými chorobami. Jakmile budou naočkováná, můžeme je brát na procházky a mohou se potkávat a hrát si i s ostatními psy!“

„Podle mých veterinárních knížek bychom měli počkat ještě týden po očkování,“ řekla Jája. „Takže dnes jsou to dva týdny.“

Helče se rozzářily její zelené oči.

„Zábava začíná!“

Káťa radostí vyskočila a vykřikla:
„Co kdybychom na oslavu uspořádali
štěněcí večírek?“

„Skvělý nápad!“ řekla Elsa nadšeně.

„Nebude to trochu chaotické, kdyby
se honila všechna štěňata najednou?“
zamračila se Jája.

Káťa vykulila oči. „Jájo, kde je tvůj
mysl pro zábavu?“

„Máš pravdu,“ souhlasila Jája a její tvář
se rozzářila úsměvem. „Bude to úžasné!“

„Samozřejmě že ano. Všichni budou
mít radost, že se vidí,“ řekl Daniel.

„A víte co? I Alena by mohla přijít s Lilly
na rodinné setkání!“ Lilly, psí maminka
štěňat, byla nejdřív u Podvratáčků, ale
ted' žila u Aleny.

„Úžasný nápad!“ zvolal Artur.

„Můžeme ji pozvat, až půjdeme zítra
za Lilly,“ napadlo Jáju.

„A já se zeptám mamky a tatky, jestli můžeme uspořádat oslavu na naší zahradě,“ přidala se Káťa.

„Dobře, uděláme to v neděli, týden po očkování?“ zeptala se ostatních Jája.

Všichni přikývli.

„Možná bychom měli upéct nějaký dort,“ napadlo Helču.

„Dva dorty!“ olízl se Artur. „Jeden pro štěňata a druhý pro nás! Jako svačinnář se podívám na recepty.“

„A já připravím pozvánky,“ přidala se Helča.

„Mohli bychom si namalovat na obličej tváře psů podle našich přezdívek v Klubu štěňat!“ navrhla Elsa.

„Skvělé!“ řekl Daniel. „Mám nové barvy na obličej, které můžu přinést.“

„Co kdybychom připravili kurz agility pro štěňata?“ zamyslela se Jája.